

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти разширен състав)

16 декември 2020 година *

„Конкуренция — Сдружение на предприятия — Състезания по бързо пързаяне с кънки — Решение, с което се установява нарушение на член 101 ДФЕС — Правна уредба на спортна федерация — Съвместяване на конкурентното право и особеностите на спорта — Спортни залагания — Спортен арбитражен съд — Насоки относно метода за определяне на глобите — Териториално приложно поле на член 101 ДФЕС — Ограничаване на конкуренцията с оглед на целта — Принудителни мерки“

По дело T-93/18

International Skating Union, установен в Лозана (Швейцария), за който се явява J.-F. Bellis, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват H. van Vliet, G. Meessen и F. van Schaik, в качеството на представители,

ответник,

подпомагана от

Mark Jan Hendrik Tuitert, с местожителство в Хогмад (Нидерландия),

Niels Kerstholt, с местожителство в Зейст (Нидерландия),

и

European Elite Athletes Association, установена в Амстердам (Нидерландия), за която се явяват B. Braeken и J. Versteeg, адвокати,

встъпили страни,

с предмет жалба на основание член 263 ДФЕС и петитум за отмяна на Решение C(2017) 8230 final на Комисията от 8 декември 2017 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело AT/40208 — Правила за допустимост на Международния съюз по кънки),

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise, P. Nihoul, R. Frenedo (докладчик) и J. Martín y Pérez de Nanclares, съдии,

секретар: E. Artemiou, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 12 юни 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

I. Фактическа обстановка

A. Международният съюз по кънки

- 1 International Skating Union (наричан по-нататък „жалбоподателят“ или „UIP“) е единствената международна спортна федерация, призната от Международния олимпийски комитет (МОК), която е натоварена с регулирането и управлението на фигурното пързаяне и на бързото пързаяне с кънки в световен мащаб.
- 2 Жалбоподателят включва националните федерации, които управляват фигурното пързаяне и бързото пързаяне с кънки на национално равнище (наричани по-нататък „членовете“). Последните са съставени от местни клубове и сдружения за пързаяне с кънки, чиито спортисти, които са техни членове, се занимават с бързо пързаяне с кънки или с фигурно пързаяне като икономическа дейност.
- 3 Жалбоподателят извършва и търговска дейност, доколкото организира най-важните международни състезания по бързо пързаяне с кънки, за които притежава всички права. Международните състезания, организирани от жалбоподателя, включват по-специално европейските и световни шампионати в дисциплината бързо пързаяне с кънки на дълга писта и на къса писта, световната купа по бързо пързаяне с кънки на дълга писта и световната купа по бързо пързаяне с кънки на къса писта. Освен това състезанията по бързо пързаяне с кънки на зимните олимпийски игри са организирани от жалбоподателя под формата на международни състезания.

Б. Определените от жалбоподателя правила

- 4 В качеството си на натоварен с управлението на фигурното пързаяне и на бързото пързаяне с кънки в световен мащаб жалбоподателят отговаря по-специално за определянето на правилата за участие, които неговите членове, както и отделните кънкобегащи са длъжни да спазват.
- 5 Определените от жалбоподателя правила са изрично уредени в устава му, който включва неговата „конституция“ и процедурните разпоредби, общите и специални правила, техническите правила, етичния кодекс, антидопинговите правила, правилата за антидопинговите процедури и всички действащи съобщения на жалбоподателя.

- 6 От всички тези правила, правило 102 и правило 103 от общите правила на жалбоподателя (наричани по-нататък „правилата за допустимост“) определят условията, при които кърккобегачите могат да участват в състезанията по бързо пързалане с кърки и по фигурно пързалане, които са от компетентността на жалбоподателя. От 1998 г. правилата за допустимост предвиждат „обща система за предварително разрешение“ (наричана по-нататък „системата за предварително разрешение“), според която кърккобегачите могат да участват само в състезанията, разрешени от жалбоподателя или от неговите членове, които са организирани от одобрени от жалбоподателя представители и в съответствие с правилата на последния. За целите на настоящото дело релевантните текстове на правилата за допустимост са тези от юни 2014 г. (наричани по-нататък „правилата за допустимост от 2014 г.“) и от юни 2016 г. (наричани по-нататък „правилата за допустимост от 2016 г.“).
- 7 Що се отнася до правилата за допустимост от 2014 г., от правило 102, параграф 2, буква в) и параграф 7 във връзка с правило 103, параграф 2 следва, че в случай на участие в състезание, което не е разрешено от жалбоподателя или от един от неговите членове, професионалните кърккобегачи и представителите на жалбоподателя подлежат на санкция доживотно изключване от всяко състезание, организирано от жалбоподателя.
- 8 Съгласно правило 102, параграф 1, буква а), подточка i) в текста от 2014 г. дадено лице „има привилегията да участва в дейностите и състезанията, попадащи в компетентността на UIP, ако това лице спазва принципите и политиките на UIP, формулирани в устава на UIP“.
- 9 От 2002 г. правило 102, параграф 1, буква а), подточка ii) предвижда, че „условието за допустимост има за цел да осигури адекватната защита на икономическите и другите интереси на UIP, който използва финансовите си приходи за управлението и развитието на спортните дисциплини на UIP, както и за подпомагане или в полза на членовете на UIP и на техните кърккобегачи“.
- 10 През юни 2016 г. правилата за допустимост са преразгледани с цел по-специално да се изменят правилата за налагане на санкции. Оттогава по силата на правило 102, параграф 7 санкциите за участие на спортисти в състезание, което е от компетентността на жалбоподателя, но не е разрешено от него, се определят в зависимост от тежестта на нарушението. Системата предвижда предупреждение при първо нарушение, санкция изключване до 5 години в случай на участие поради небрежност в неразрешени състезания, санкция изключване до 10 години в случай на съзнателно участие в неразрешени състезания, и накрая, санкция доживотно изключване за много тежки нарушения, по-специално в случай на участие в неразрешени състезания, които застрашават целостта и компетентността на жалбоподателя.
- 11 Освен това позоваването на адекватната защита на икономическите интереси на жалбоподателя, съдържащо се в правилата за допустимост от 2014 г., е заличено в текста от 2016 г. Новото правило 102, параграф 1, буква а), подточка ii) вече гласи, че „условието за допустимост има за цел да осигури адекватна защита на етичните ценности, на уставните цели и на други законни интереси“ на жалбоподателя, „който използва финансовите си приходи за управлението и развитието на спортните дисциплини на UIP, както и за подпомагане или в полза на членовете на UIP и на техните кърккобегачи“.
- 12 Освен това следва да се отбележи, че от 30 юни 2006 г. член 25 от конституцията на жалбоподателя (наричан по-нататък „арбитражните правила“) предвижда възможността кърккобегачите да обжалват решение за недопустимост единствено пред Спортния арбитражен съд (наричан по-нататък „САС“) със седалище в Лозана (Швейцария).

- 13 На 25 октомври 2015 г. жалбоподателят публикува съобщение № 1974, озаглавено „Открити международни състезания“, което определя процедурата, която трябва да се следва, за да се получи разрешение за организиране на открито международно състезание в рамките на системата за предварително разрешение. Тази процедура е приложима както за членовете на жалбоподателя, така и за организатори — трети лица.
- 14 Съобщение № 1974 предвижда, че всички тези състезания трябва да бъдат предварително разрешени от съвета на жалбоподателя и организирани в съответствие с неговите правила. Що се отнася до срока, предвиден за подаване на заявление за разрешение, посоченото съобщение прави разграничение между членовете и организаторите — трети лица. Всъщност организаторите — трети лица, трябва да подадат заявленията си поне шест месеца преди датата, предвидена за състезанието, докато за членовете този срок е намален на три месеца.
- 15 Освен това в съобщение № 1974 се изброява цяла поредица от общи, финансови, технически, спортни и етични изисквания, с които организаторът трябва да се съобразява. Най-напред, от съобщението става ясно, че всяко заявление за разрешение трябва да бъде придружено от техническа и спортна информация, като например информацията относно мястото на провеждане на състезанието и относно размера на цените, които ще бъдат предоставени, както и от обща и финансова информация, като например бизнес плановете, бюджета и телевизионното покритие, предвидено за събитието. По-нататък, за да бъдат спазени етичните изисквания, организаторът и всяко лице, което си сътрудничи с него, са длъжни да представят декларация, в която се потвърждава, че приемат етичния кодекс на жалбоподателя, и по-специално че се задължават да не участват в дейности, свързани със залагания. Накрая, съобщение № 1974 гласи, че жалбоподателят си запазва правото да поиска допълнителна информация за всяка от тези категории изисквания.
- 16 Що се отнася по-специално до етичните изисквания, от 25 януари 2012 г. член 4, буква ж) от етичния кодекс на жалбоподателя гласи, че всички лица, които си сътрудничат с него, на каквото и да било основание, трябва „да се въздържат от участие в каквато и да е форма на залагания или от подкрепа на всяка форма на залагания или на хазартни игри, свързани с каквито и да е състезания или дейност, които са от компетентността на UIP“.
- 17 Съобщение № 1974 оправомощава жалбоподателя да приеме или да отхвърли заявление за разрешение, по-специално въз основа на изискванията, посочени в съобщението и обобщени в точка 15 по-горе, както и на основните цели на жалбоподателя, както са определени „по-специално“ в член 3, параграф 1 от неговата конституция. Член 3, параграф 1 от конституцията на жалбоподателя по същество предвижда, че целите на жалбоподателя са да регулира, управлява и насърчава двете дисциплини за пързалане с кънки.
- 18 В случай че заявлението бъде отхвърлено, в съобщение № 1974 е предвидено, че заявителят може да обжалва решението на жалбоподателя пред САС, след като е подписал арбитражно споразумение в съответствие с процедурните му правила.
- 19 От друга страна, в съобщение № 1974 е посочено, че всеки организатор е длъжен да заплати на жалбоподателя вноска за солидарност, чийто размер се определя за всеки отделен случай, която вноска е предназначена за насърчаването и развитието на спортове, които са от компетентността на жалбоподателя на местно равнище.

II. Обстоятелствата по спора

A. Административното производство

- 20 На 23 юни 2014 г. Европейската комисия е сезирана с жалба, подадена от две от встъпилите страни, г-н Mark Jan Hendrik Tuitert и г-н Niels Kersholt (наричани по-нататък „жалбоподателите“), професионални спортисти в дисциплината бързо пързаяне с кънки, относно несъответствието на правилата за допустимост от 2014 г. с членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС. Жалбоподателите изтъкват по-специално че тези правила са им попречили да участват в състезание по бързо пързаяне с кънки, което корейското дружество Icederby International Co. Ltd е предвиждало да организират през 2014 г. в Дубай (Обединени арабски емирства) (наричано по-нататък „голямата награда на Дубай“). Предвиден е бил нов формат от състезания, които да се проведат на специална ледена писта, върху която спортистите в дисциплината бързо пързаяне с кънки на дълга и къса писта да се състезават заедно.
- 21 На 5 октомври 2015 г. Комисията решава да образува срещу жалбоподателя производство в съответствие с член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 773/2004 на Комисията от 7 април 2004 година относно водените от Комисията производства съгласно членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 123, стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 242).
- 22 На 8 януари 2016 г. жалбоподателят уведомява Комисията, че възнамерява да промени правилата за допустимост. Въпросните изменения са одобрени от конгреса на жалбоподателя и влизат в сила на 11 юни 2016 г.
- 23 На 27 септември 2016 г. Комисията изпраща изложение на възраженията на жалбоподателя, който отговаря на това изложение на 16 януари 2017 г.
- 24 На 1 февруари 2017 г. се провежда изслушване в рамките на административното производство, водено от Комисията.
- 25 На 27 април 2017 г. жалбоподателят представя редица ангажименти, за да отговори на опасенията на Комисията в областта на конкуренцията. Комисията обаче приема, че тези ангажименти са недостатъчни, за да разсеят в разумен срок изразените опасения.
- 26 На 6 октомври 2017 г. Комисията изпраща на жалбоподателя писмо с изложение на фактите. Той отговаря на писмото на 25 октомври 2017 г.
- 27 На 30 октомври 2017 г. жалбоподателят представя нова поредица от ангажименти, за да отговори на опасенията, изразени от Комисията, която отново ги смята за недостатъчни, за да отпаднат изразените опасения.
- 28 На 8 декември 2017 г. Комисията приема Решение С(2017) 8230 final относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело АТ/40208 — Правила за допустимост на Международния съюз по кънки) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Б. Обжалваното решение

1. Съответният пазар

- 29 Комисията заключава, че в случая съответният пазар е световният пазар на организиране и търговска експлоатация на бързото пързаяне с кънки (наричан по-нататък „съответният пазар“). Като се има предвид това, с оглед на ролята на жалбоподателя като организатор на

най-важните състезания и на регулатор на дисциплината, Комисията приема, че правилата за допустимост ограничават конкуренцията, дори пазарът да трябва да бъде определен по-тясно (съображение 115 от обжалваното решение).

- 30 Комисията отбелязва, че жалбоподателят може да оказва влияние върху конкуренцията на съответния пазар, тъй като той е ръководният орган и единствен регулатор на бързото пързалане с кънки, а също така е оправомощен да разрешава международните състезания в тази дисциплина. Освен това жалбоподателят отговаря за организирането на най-важните състезания по бързо пързалане с кънки. Показател за значителната му пазарна сила според Комисията е фактът, че с изключение на жалбоподателя и неговите членове, нито едно друго предприятие не е в състояние да навлезе успешно на съответния пазар (съображения 116—134 от обжалваното решение).

2. Прилагане на член 101, параграф 1 ДФЕС

- 31 Комисията приема, че жалбоподателят е сдружение на предприятия и че правилата за допустимост представляват решение на сдружение на предприятия по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС (съображения 147—152 от обжалваното решение).
- 32 В раздел 8.3 от обжалваното решение Комисията заключава, че правилата за допустимост както от 2014 г., така и от 2016 г. имат за цел да ограничат конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС. По същество тя приема, че посочените правила ограничават възможностите за професионалните кънкобежачи да участват свободно в международни състезания, организирани от трети лица, и следователно лишават потенциалните конкуриращи се организатори на състезания от услугите на спортистите, които са необходими за организирането на тези състезания. Комисията стига до този извод, след като разглежда съдържанието на посочените правила, техните цели, икономическия и правен контекст, в който се вписват, както и субективното намерение на жалбоподателя да изключи организаторите — трети лица (съображения 162—188 от обжалваното решение).
- 33 След като заключава, че правилата за допустимост ограничават конкуренцията с оглед на целта, Комисията отбелязва, че не е необходимо да се анализират последиците от посочените правила. В раздел 8.4 от обжалваното решение обаче тя излага причините, които ѝ позволяват да заключи, че тези правила също имат за резултат ограничаване на конкуренцията (съображения 189—205 от обжалваното решение).
- 34 В раздел 8.5 от обжалваното решение Комисията разглежда дали правилата за допустимост могат да бъдат изключени от приложното поле на член 101 ДФЕС. В това отношение по същество тя отбелязва, че те не обслужват само изцяло законни цели, но и други интереси на жалбоподателя, включително неговите икономически интереси. Освен това според Комисията отчасти правилата за допустимост не са присъщи на преследваните законни цели и във всеки случай не са съразмерни на въпросните цели (съображения 220 и 225—266 от обжалваното решение).

3. Преценка на арбитражните правила

- 35 В раздел 8.7 от обжалваното решение Комисията признава, че арбитражът представлява общоприет метод за разрешаване на спорове и че сключването на арбитражна клауза само по себе си не представлява ограничаване на конкуренцията. Тя обаче смята, че арбитражните правила засилват ограниченията на конкуренцията, причинени от правилата за допустимост (съображение 269 от обжалваното решение).

- 36 От една страна, този извод се основава на факта, че според Комисията арбитражните правила затрудняват получаването на ефективна съдебна защита срещу евентуалните решения за недопустимост на жалбоподателя, които не съответстват на член 101 ДФЕС. От друга страна, Комисията отбелязва, че спортистите са длъжни да приемат арбитражните правила и изключителната компетентност на САС (съображения 270—276 от обжалваното решение).

4. Диспозитив

- 37 Съгласно диспозитива на обжалваното решение Комисията приема:

„Член 1

Международният съюз по кънки е нарушил член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за [ЕИП], като е приел и приложил правилата за допустимост, по-специално правила 102 и 103 от общите правила на UIP от 2014 г. и 2016 г. за бързото пързалане с кънки. Нарушението е започнало през юни 1998 г. и продължава до момента.

Член 2

Международният съюз по кънки е длъжен да преустанови посоченото в член 1 нарушение и да съобщи на Комисията всички мерки, взети в това отношение, в срок от 90 дни, считано от датата на нотифициране на решението.

Международният съюз по кънки е длъжен да се въздържа от повтарянето на описаните в член 1 действия или поведение, както и от всякакви действия или поведение с еквивалентна цел или резултат.

[...]

Член 4

Ако Международният съюз по кънки не спазва предвидените в член 2 нареждания, Комисията му налага дневни периодични парични санкции в размер на 5 % от среднодневния му оборот през предходната година“.

III. Производството и исканията на страните

- 38 На 19 февруари 2018 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд.
- 39 На 17 май 2018 г. Комисията подава в секретариата на Общия съд писмената си защита.
- 40 С молби, подадени в секретариата на Общия съд на 1 юни 2018 г., European Elite Athletes Association и жалбоподателите искат да встъпят в подкрепа на исканията на Комисията.
- 41 Молбите за встъпване са връчени на главните страни, които не се противопоставят на исканото встъпване. В съответствие с член 144 от Процедурния правилник на Общия съд обаче те искат някои поверителни доказателства от преписката да не се изпращат на встъпилите страни, като за тази цел представят неверителен вариант на въпросните документи.
- 42 С определение от 12 септември 2018 г. председателят на седми състав на Общия съд уважава молбите за встъпване.

- 43 На 25 март 2019 г. след промяна в съставите на Общия съд, в приложение на член 27, параграф 5 от Процедурния правилник, настоящото дело е разпределено на нов съдия докладчик, който е включен в пети състав, на който състав съответно делото е разпределено.
- 44 След нова промяна в съставите на Общия съд, на 16 октомври 2019 г., в приложение на член 27, параграф 5 от Процедурния правилник съдията докладчик е включен в четвърти състав, на който съответно е разпределено настоящото дело.
- 45 На 20 декември 2019 г. по предложение на четвърти състав Общият съд решава на основание член 28 от своя процедурен правилник да препрати делото на разширен съдебен състав.
- 46 По предложение на съдията докладчик Общият съд (четвърти разширен състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от Процедурния правилник, поставя на страните писмени въпроси, като ги приканва да отговорят по време на съдебното заседание. Освен това по покана на Общия съд жалбоподателят представя копие от съобщение № 1974.
- 47 Жалбоподателят иска от Общия съд:
- да отмени обжалваното решение,
  - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 48 Комисията иска от Общия съд:
- да отхвърли жалбата,
  - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 49 Встъпилите страни искат от Общия съд да отхвърли жалбата.

IV. От правна страна

- 50 В подкрепа на своята жалба жалбоподателят изтъква осем основания. С първото си основание по същество той поддържа, че обжалваното решение е опорочено от противоречие в мотивите. С второто и третото си основание жалбоподателят оспорва квалификацията за ограничаване на конкуренцията с оглед на целта и резултата, направена по отношение на правилата за допустимост. С четвъртото си основание жалбоподателят критикува преценката на Комисията по въпроса дали правилата за допустимост са присъщи и съразмерни на преследването на целта за защита на дисциплината бързо пързаляне с кьнки като цяло от спорните залагания. С петото си основание жалбоподателят възразява срещу това, че Комисията е взела предвид решението му да откаже разрешение за организирането на голямата награда на Дубай, доколкото това решение не попада в териториалното приложно поле на член 101 ДФЕС. С шестото си основание жалбоподателят оспорва заключението, че арбитражните правила засилват установеното ограничаване на конкуренцията. Със седмото си основание той твърди, че Комисията е нарушила член 7 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), като е наложила в член 2 от диспозитива на обжалваното решение принудителни мерки, които не са свързани с установеното нарушение. С осмото си основание жалбоподателят оспорва член 4 от диспозитива на обжалваното решение, като се позовава на същите мотиви като изложените в подкрепа на седмото основание, както и поради неясния и неточен характер на принудителните мерки.

51 Комисията, поддържана от встъпилите страни, оспорва всички доводи, изложени от жалбоподателя.

А. По първото основание, изведено от противоречивия характер на мотивите в обжалваното решение

52 С първото си основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е незаконосъобразно, доколкото се основава на явно противоречиви мотиви.

53 Според постоянната съдебна практика предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС задължение за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваването на мотивите, тъй като той спада към законосъобразността по същество на спорния акт (вж. решение от 29 септември 2011 г., *Elf Aquitaine/Комисия*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 146 и цитираната съдебна практика; решения от 11 юли 2013 г., *Ziegler/Комисия*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, т. 114 и 115, и от 13 декември 2016 г., *Printeos и др./Комисия*, T-95/15, EU:T:2016:722, т. 44), така че, когато осъществява контрола спазено ли е задължението за мотивиране, Общият съд не може да разглежда законосъобразни ли са по същество мотивите, изтъкнати от Комисията, за да обоснове решението си. От това следва, че в рамките на основание, изведено от липса на мотиви или от тяхната непълнота, твърденията за нарушения и доводите, с които се цели да се оспори обосноваването на обжалваното решение, са неотнормисими и ирелевантни (вж. решение от 15 юни 2005 г., *Corsica Ferries France/Комисия*, T-349/03, EU:T:2005:221, т. 58 и 59 и цитираната съдебна практика).

54 В случая в подкрепа на първото си основание жалбоподателят изтъква редица доводи, които в действителност поставят под въпрос обосноваването на обжалваното решение. Така в приложение на цитираната в точка 53 по-горе съдебна практика те трябва да се приемат за ирелевантни в рамките на настоящото основание. Следователно, за да се разгледа първото основание, следва да се провери само дали, както твърди жалбоподателят, обжалваното решение е опорочено от противоречие в мотивите.

55 В това отношение по същество жалбоподателят изтъква, че мотивите на обжалваното решение са опорочени от противоречие, доколкото Комисията е заключила, че правилата за допустимост ограничават конкуренцията като такава, без обаче да е приела, че системата за предварително разрешение, която тези правила включват, не е присъща на преследването на законни цели. Това противоречие проличавало още по-ясно от твърдението на Комисията, че жалбоподателят може да преустанови нарушението, като същевременно запази системата си за предварително разрешение.

56 От съдебната практика става ясно, че мотивите на даден акт трябва да бъдат логични, и по-конкретно да не съдържат вътрешни противоречия, затрудняващи разбирането на причините, които са в основата на обжалвания акт (вж. в този смисъл решения от 10 юли 2008 г., *Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 169 и от 29 септември 2011 г., *Elf Aquitaine/Комисия*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 151).

57 В случая Комисията заключава, че правилата за допустимост, както са замислени и прилагани от жалбоподателя на съответния пазар, ограничават конкуренцията както с оглед на целта, така и с оглед на резултата по смисъла на член 101 ДФЕС (вж. раздели 8.3—8.5 от обжалваното решение).

- 58 От раздел 8.5 от обжалваното решение става ясно, че в хода на административното производство жалбоподателят е изтъкнал, че правилата за допустимост не попадат в обхвата на забраната по член 101 ДФЕС по-специално тъй като включената в посочените правила система за предварително разрешение е необходима, за да се гарантира, че всички организатори на състезания по бързо пързалане с кънки спазват стандартите и целите на жалбоподателя.
- 59 В съображение 254 от обжалваното решение обаче Комисията приема, че за целите на настоящото дело не е необходимо да се взема становище по въпроса дали система за предварително разрешение е присъща за преследването на законни цели. Тя обаче излага редица съображения в подкрепа на извода си, че установената от жалбоподателя система за предварително разрешение не е съразмерна на преследваните от него цели и поради това попада в обхвата на забраната по член 101 ДФЕС (вж. съображения 254—258 от обжалваното решение).
- 60 При това положение Комисията прилага съдебната практика, според която всяко решение на сдружение на предприятия, което ограничава свободата на действие на страните или на една от тях, задължително попада в обхвата на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС. Според тази съдебна практика забраната по член 101 ДФЕС не се прилага по отношение на ограниченията, произтичащи от решение на сдружение на предприятия, ако те отговарят на две кумулативни условия. На първо място, ограничението трябва да е присъщо на преследването на законни цели, и на второ място, то трябва да е съразмерно на тези цели (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2006 г., Меса-Медина и Мајсен/Комисия, С-519/04 Р, ЕУ:С:2006:492, т. 42).
- 61 В случая, както бе посочено в точка 59 по-горе, Комисията е изложила редица съображения, поради които е стигнала до извода, че системата за предварително разрешение не отговаря на втория критерий от цитираната в точка 60 по-горе съдебна практика, а именно критерият за съразмерност. Тъй като критериите от тази съдебна практика са кумулативни, в обжалваното решение Комисията не е била длъжна да вземе становище по въпроса присъща ли е въпросната система на преследването на законни цели и следователно не е опорочила решението си с противоречиви мотиви.
- 62 Действително в съображение 339 от обжалваното решение Комисията признава, че е възможно жалбоподателят да преустанови констатираното нарушение, като същевременно запази система за предварително разрешение. Тази констатация обаче не противоречи на извода, че правилата за допустимост ограничават конкуренцията, доколкото евентуалното приемане от страна на Комисията на такава система е ясно подчинено на условието в нея да бъдат внесени „съществени изменения“, за да се преустанови нарушението, а именно изменения, които биха имали за предмет да неутрализират несъразмерния характер на посочената система. От това следва, че противно на поддържаното от жалбоподателя, Комисията не е одобрила запазването на системата за предварително разрешение на жалбоподателя, както е замислена, и в това отношение не е опорочила решението си с противоречиви мотиви.
- 63 Следователно първото основание трябва да бъде отхвърлено.

Б. По второто, третото и четвъртото основание, изведени от това, че правилата за допустимост не ограничават конкуренцията с оглед на целта и резултата и попадат извън приложното поле на член 101 ДФЕС

- 64 С второто, третото и четвъртото основание жалбоподателят оспорва, от една страна, преценката на Комисията относно наличието на ограничаване на конкуренцията, а от друга страна, направения от нея извод, че правилата за допустимост попадат в обхвата на забраната, предвидена в член 101 ДФЕС. Общият съд смята, че е уместно тези основания да се разгледат заедно.

- 65 За да попадне в приложното поле на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, решение на сдружение на предприятия трябва да има „за своя цел или резултат“ предотвратяването, ограничаването или нарушаването на конкуренцията в рамките на вътрешния пазар. Според постоянната практика на Съда след решение от 30 юни 1966 г., LTM (56/65, EU:C:1966:38), алтернативният характер на това условие, указан с употребата на съюза „или“, води най-напред до необходимостта да се разгледа самата цел на решението на сдружение на предприятия (вж. в този смисъл решения от 26 ноември 2015 г., Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, т. 16 и от 20 януари 2016 г., Toshiba Corporation/Комисия, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 24).
- 66 Понятието за ограничаване на конкуренцията като цел може да се прилага само за някои видове съгласуване между предприятия, включващи поради самото си естество достатъчна степен на увреждане на доброто функциониране на нормалната конкуренция, за да може да се приеме, че не е необходимо обсъждането на техните последици (вж. в този смисъл решения от 30 юни 1966 г., LTM, 56/65, EU:C:1966:38, т. 359, от 11 септември 2014 г., СВ/Комисия, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, т. 49, 50 и 58 и цитираната съдебна практика и от 16 юли 2015 г., ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, т. 31).
- 67 Според практиката на Съда, за да се прецени дали решение на сдружение на предприятия е увреждащо в достатъчна степен, така че да се приеме за ограничаване на конкуренцията с оглед на целта по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, следва да се разгледа съдържанието на неговите разпоредби, целите, които то се стреми да постигне, както и икономическият и правният контекст, в който то се вписва (вж. решение от 16 юли 2015 г., ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, т. 33 и цитираната съдебна практика).
- 68 Ето защо в случая, за да се провери дали Комисията правилно е квалифицирала правилата за допустимост като ограничавачи конкуренцията с оглед на целта, следва тези правила за допустимост да се разгледат с оглед на техните твърдени цели и на специфичния им контекст, състоящ се по-специално в правомощието за издаване на разрешение, с което разполагат спортните федерации.

1. По задълженията, наложени на спортна федерация, която разполага с правомощие за издаване на разрешение

- 69 Жалбоподателят изтъква, че съдебната практика, произтичаща от решението от 1 юли 2008 г., МОТОЕ (C-49/07, EU:C:2008:376, т. 51 и 52), цитирана в бележка под линия 267 от обжалваното решение, не се прилага в случая, доколкото тази съдебна практика се отнася до прилагането на член 102 ДФЕС и член 106 ДФЕС, а не на член 101 ДФЕС, както в настоящия случай.
- 70 В това отношение следва да се припомни, че според тази съдебна практика, когато правна уредба възлага на юридическо лице, което само организира и използва с търговска цел състезания, правомощието да определя лицата, на които е разрешено да организират посочените състезания, както и да определя условията, при които последните са организирани, тази уредба предоставя на това образувание явно предимство спрямо неговите конкуренти. Следователно такова право може да принуди предприятието, което разполага с него, да възпрепятства достъпа на други оператори до съответния пазар. Ето защо упражняването на тази регулаторна функция следва да бъде подчинено на ограничения, задължения или контрол, за да се избегне възможността въпросното юридическо лице да наруши конкуренцията, като третира по-благоприятно организирани от него състезания или тези, в чието организиране участва (вж. в този смисъл решение от 1 юли 2008 г., МОТОЕ, C-49/07, EU:C:2008:376, т. 51 и 52).
- 71 Налага се обаче констатацията, че от решение от 28 февруари 2013 г., Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (C-1/12, EU:C:2013:127, т. 88 и 92), следва, че Съдът е приложил тази съдебна практика по аналогия по дело относно прилагането на член 101 ДФЕС във връзка с правилата,

приети от сдружение на предприятия, което е едновременно оператор и регулатор на съответния пазар, както в случая. Следователно доводът на жалбоподателя, че цитираната в точка 70 по-горе съдебна практика се прилага само по дело относно прилагането на член 102 ДФЕС и член 106 ДФЕС, трябва да се отхвърли.

- 72 От друга страна, според жалбоподателя решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas* (C-1/12, EU:C:2013:127, т. 88 и 92), не обосновава прилагането на цитираната в точка 70 съдебна практика в конкретния случай, тъй като във въпросното решение Съдът е приложил тази съдебна практика в рамките на анализа за ограничаване с оглед на резултата, а не за ограничаване с оглед на целта, както в случая. От съдебната практика обаче следва, че в конкретен контекст дадено споразумение може да ограничи конкуренцията с оглед на целта, докато в друг контекст би било необходимо да се направи анализ на последиците от споразумението (вж. в този смисъл решение от 30 януари 2020 г., *Generics (UK)* и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 84). Следователно фактът, че Съдът е квалифицирал правилника на счетоводната колегия като ограничаване с оглед на резултата, не е пречка цитираната в точка 70 по-горе съдебна практика да се приложи в рамките на анализ за ограничаване с оглед на целта.
- 73 В случая, както следва от точка 4 по-горе, жалбоподателят има правомощието да приема правила в дисциплините, които попадат в неговата компетентност. Макар да е вярно, че тази регулаторна функция не му е била делегирана от публичен орган, както в делата, които са в основата на решенията, посочени в точки 70 и 71 по-горе, това не променя факта, че в качеството си на единствена международна спортна федерация, призната от МОК за разглежданите дисциплини, той извършва регулаторна дейност (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2005 г., *Piau/Комисия*, T-193/02, EU:T:2005:22, т. 78).
- 74 Освен това от съображения 38—41 от обжалваното решение, които впрочем не са оспорени от жалбоподателя, става ясно, че за голяма част от професионалните кьнкобегачи бързото пързаляне с кьнки създава много ограничени възможности за доходи. Нещо повече, както Комисията констатира в съображение 172 от обжалваното решение, отново без това да е оспорено от жалбоподателя, последният организира или контролира организирането на най-важните състезания по бързо пързаляне с кьнки, в които кьнкобегачите в тази дисциплина трябва да участват, за да си осигурят доходи. Следва да се припомни обаче, че правилата за допустимост, приети при упражняване на регулаторната функция на жалбоподателя, предвиждат санкции за недопустимост в случай на участие на кьнкобегачите в неразрешено състезание. Тъй като кьнкобегачите не могат да бъдат лишени от възможността да участват в най-големите състезания, организирани от жалбоподателя, от това следва, че организаторите — трети лица, които възнамеряват да организират състезание по бързо пързаляне с кьнки, трябва предварително да получат разрешение от жалбоподателя, ако желаят в тях да участват кьнкобегачи.
- 75 Ето защо с оглед на факта, че жалбоподателят организира състезания и същевременно притежава правомощието да разрешава организираните от трети лица състезания, се налага констатацията, че това положение може да доведе до конфликт на интереси. При тези условия от цитираната в точки 70 и 71 по-горе съдебна практика следва, че при разглеждането на заявленията за разрешение жалбоподателят е длъжен да следи тези трети лица да не бъдат лишени неоснователно от достъп до пазара, така че конкуренцията на този пазар да бъде нарушена.
- 76 Следователно трябва да се разгледат доводите, с които жалбоподателят оспорва преценката на Комисията за обхвата и целите на правилата за допустимост, като същевременно се има предвид фактът, че при упражняване на регулаторната си функция той е длъжен да изпълни задълженията си, произтичащи от цитираната в точки 70 и 71 по-горе съдебна практика.

2. По съдържанието и целите на правилата за допустимост

- 77 Според постоянната съдебна практика съответствието на дадена правна уредба с правилата на правото на Европейския съюз в областта на конкуренцията не може да се преценява абстрактно. Не всяко споразумение между предприятия или всяко решение на сдружение на предприятия, което ограничава свободата на действие на страните или на една от тях, задължително попада в обхвата на забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС. Всъщност, за да се приложи тази разпоредба в конкретен случай, най-напред следва да се отчете общият контекст, в който е взето или проявява последиците си решението на разглежданото сдружение на предприятия, и по-конкретно — да се отчетат неговите цели. След това следва да се разгледа дали произтичащите от него ограничения са присъщи на преследването на законни цели и съразмерни на такива цели (вж. в този смисъл решения от 19 февруари 2002 г., *Wouters и др.*, C-309/99, EU:C:2002:98, т. 97 и от 18 юли 2006 г., *Meica-Medina и Majcen/Комисия*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 42).
- 78 Що се отнася до целите, които могат да бъдат преследвани, следва да се припомни, че член 165, параграф 1, втора алинея ДФЕС предвижда, че Съюзът допринася за насърчаването на ролята на спорта в европейския живот, като отчита в същото време спецификите му, структурите, основаващи се на доброволното участие, както и неговата социална и възпитателна функция. Съгласно параграф 2 от същия член действията на Съюза в тази област целят развиване на европейското измерение в спорта чрез насърчаване на равнопоставеността и принципа на откритост в спортните състезания и сътрудничеството между организациите, отговарящи за спорта, както и чрез закрила на физическата и моралната неприкосновеност на спортистите, по-специално на по-младите от тях.
- 79 Следователно, когато се анализират евентуалните обосновки на ограниченията в областта на спорта, следва да се вземат предвид характерните особености на спорта като цяло, както и неговата социална и възпитателна функция (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 16 март 2010 г., *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, т. 40).
- 80 В случая жалбоподателят оспорва преценката на Комисията относно съдържанието и целите на правилата за допустимост. По-специално той поддържа, че правилата за допустимост преследват законната цел да се защити бързото пързалане с кънки като цяло от рисковете, свързани със залаганята.

а) По съдържанието на правилата за допустимост

- 81 Жалбоподателят оспорва разглеждането на съдържанието на правилата за допустимост и на съобщение № 1974. На първо място, той изтъква, че посочените правила могат да ограничат конкуренцията с оглед на целта единствено ако забранят изцяло на кънкобегачите да участват в състезания, организирани от трети лица, което не било така в случая.
- 82 Този довод трябва да бъде отхвърлен веднага, тъй като би означавал да се признае, че квалифицирането на дадено поведение като ограничаване с оглед на целта се основава на премахването на всякаква конкуренция на съответния пазар. Налага се обаче констатацията, че квалификацията ограничаване на конкуренцията с оглед на целта не е запазена за решенията на сдружения на предприятия, които премахват всяка конкуренция. Всъщност от съдебната практика става ясно, че тази квалификация е приложима за всяко решение на сдружение на предприятия, което само по себе си разкрива достатъчна степен на увреждане за доброто функциониране на конкуренцията, като се вземат предвид съдържанието му, преследваните цели и контекстът, в който то се вписва (вж. в този смисъл решения от 11 септември 2014 г., *SV/Комисия*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, т. 53 и от 19 март 2015 г., *Dole Food и Dole Fresh Fruit Europe/Commission*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, т. 117).

83 На второ място, жалбоподателят твърди, че нито едно от обстоятелствата, взети предвид от Комисията, не позволява да се направи изводът, че правилата за допустимост имат за цел да ограничат конкуренцията. Според него Комисията е взела предвид четири обстоятелства, за да квалифицира правилата за допустимост като ограничаване на конкуренцията с оглед на целта, а именно липсата на пряка връзка със законни цели, строгостта на санкциите, позоваването на защитата на икономическите интереси на жалбоподателя и липсата на връзка със състезание или поредица от състезания, организирани от него.

1) По липсата на пряка връзка със законни цели

84 Според жалбоподателя констатацията, че правилата за допустимост нямат пряка връзка със законни цели, е неоснователна.

85 Налага се обаче констатацията, на първо място, че правилата за допустимост не изясняват законните цели, които те преследват. Действително, както изтъква жалбоподателят, от 1998 г. правило 102 се позовава на „принципите и политиките, формулирани в [неговия] устав и в [неговите] правилници“, а след изменението му през 2016 г. предвижда, че „условието за допустимост има за цел да осигури адекватната защита на етичните ценности на UIP“. Докато обаче „етичните ценности“ могат да бъдат изведени от етичния кодекс на жалбоподателя, „принципите и политиките“ не са изрично определени или изброени в устава и правилниците на жалбоподателя. Следователно тези неясни изрази сами по себе си не позволяват да се определят с точност законните цели, които преследват посочените правила.

86 На второ място, следва да се припомни, че от 1998 г. до публикуването на съобщение № 1974 на 20 октомври 2015 г. правилата за допустимост не предвиждат никакъв критерий за разрешаване на състезанията, които трети лица желаят да организират като отворени международни състезания. От това следва, че преди публикуването на това съобщение в правната уредба на жалбоподателя е липсвал текст относно критериите за разрешаване на състезанията, така че жалбоподателят е имал пълната свобода да откаже да разреши състезанията, които трети лица възнамеряват да организират.

87 Това дискреционно правомощие не е съществено изменено с публикуването на съобщение № 1974, което допълва съдържанието на правилата за допустимост. Всъщност, въпреки че посоченото съобщение изброява редица изисквания от общ, финансов, технически, спортен и етичен характер, това не променя факта, че тези изисквания не са изчерпателни, тъй като съобщението гласи освен това, че жалбоподателят ще приеме или отхвърли заявление за разрешение, като вземе предвид „по-специално“ определените от него изисквания, което му дава право да приеме или отхвърли заявление за разрешение поради мотиви, различни от изрично предвидените като изисквания, установени в посоченото съобщение. Освен това, както бе посочено в точка 15 по-горе, от съдържанието на съобщение № 1974 следва, че жалбоподателят си запазва правото да поиска от организаторите допълнителна информация, свързана с посочените по-горе различни изисквания.

88 Следователно налага се констатацията, че всичките изисквания от съобщение № 1974 не са критерии за разрешаване — ясно определени, прозрачни, недискриминационни, подлежащи на контрол и можещи да гарантират на организаторите на състезания ефективен достъп до съответния пазар (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 28 февруари 2013 г., *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, т. 99).

89 От тези съображения следва, че от 1998 г. и дори след приемането на съобщение № 1974 жалбоподателят е разполага с широка свобода на преценка, за да откаже да разреши предлаганите от трети лица състезания, включително поради мотиви, които не са изрично предвидени, което може да има за резултат приемането на решения за отказ, основани на

незаконни мотиви. При тези обстоятелства Комисията правилно е констатирала в съображения 163 и 185 от обжалваното решение, че по съдържанието си правилата за допустимост нямат пряка връзка със законните цели, които жалбоподателят изтъква в хода на административното производство.

2) По строгостта на санкциите

- 90 Жалбоподателят изтъква, че строгостта на санкциите не е релевантно обстоятелство, когато трябва да се определи дали съдържанието на системата му за предварително разрешение има за цел да ограничи конкуренцията.
- 91 Съдът обаче вече е постановил, че репресивният характер на правна уредба и размерът на санкциите, които се налагат в случай на нарушение, могат да имат отрицателни последици за конкуренцията, тъй като биха могли — ако санкциите не са ограничени до необходимото за осигуряване на доброто протичане на спортното състезание и в случай че в крайна сметка се окажат неоснователни — да доведат до необосновано изключване на спортиста от състезания и следователно до нарушаване на условията за упражняване на разглежданата спортна дейност (вж. в този смисъл решение от 18 юли 2006 г., Меса-Medina и Majcen/Комисия, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 47)
- 92 В случая според правилата за допустимост, на кьнкобегащите, които участват в неразрешени от жалбоподателя или от един от неговите членове състезания, се налага санкция. Както следва от точка 7 по-горе, до изменението им през 2016 г. правилата за допустимост са предвиждали една-единствена и изключително строга санкция за доживотно изключване, която се е налагала във всички случаи, независимо дали става въпрос за първо или второ нарушение. Следователно става въпрос за строга санкция. От това следва, че ограниченията, които произтичат от правилата за допустимост от 2014 г., са явно несъразмерни с оглед на целта да се защити пързаялнето с кьнки като цяло.
- 93 Действително, както следва от точка 10 по-горе, през 2016 г. санкционният режим е бил облекчен, доколкото вече не предвижда една-единствена санкция за доживотно изключване за всички нарушения. Следва обаче да се отбележи фактът, който впрочем не се оспорва от жалбоподателя, че кариерата на един кьнкобегащ продължава средно осем години. Следователно налага се констатацията, че санкциите, предвидени в правилата за допустимост от 2016 г., дори тези за период от време, определен на 5 и 10 години, продължават да бъдат несъразмерни, доколкото се прилагат по-специално за участие в други, неразрешени състезания.
- 94 Освен това правилата за допустимост от 2016 г. не определят с точност условията за прокарване на разделителната линия между различните видове нарушения. По-специално те не разграничават ясно нарушенията, квалифицирани като „много тежки“, от тези, които не са. От това следва, че системата от санкции е малко предвидима и по този начин има опасност от произволно налагане, което придава на посочените санкции прекомерно възпиращо действие.
- 95 При тези условия, противно на твърденията на жалбоподателя, строгостта на санкциите, предвидени в правилата за допустимост, е особено релевантно обстоятелство при анализа на съдържанието им. Всъщност тази строгост може да възпре спортистите от участие в състезания, които не са разрешени от жалбоподателя, дори при липсата на законни мотиви, които да обосноват такъв отказ, и следователно може да блокира пазара за потенциалните конкуренти, които се оказват лишени от участието на спортистите, необходими за организиране на спортното им състезание.

3) По липсата на връзка между правилата за допустимост и състезание или поредица от състезания на жалбоподателя

- 96 Според жалбоподателя фактът, че правилата за допустимост нямат връзка със състезание или поредица от организирани от него състезания, не може да бъде релевантен при анализа на ограничаване с оглед на целта.
- 97 От съвместния прочит на съображения 166 и 243 от обжалваното решение обаче следва, че Комисията критикува факта, че правилата за допустимост не обвързват налагането на санкция с обстоятелството, че неразрешеното състезание, в което са участвали съответните спортисти, е съвпаднало със състезание на жалбоподателя. На практика това съображение е единствено пример за липса на пряка връзка със законните цели, посочени от жалбоподателя в хода на административното производство, и разкрива широкия, дори прекомерен обхват на правилата за допустимост. Всъщност посочените правила позволяват на жалбоподателя да наложи санкции за недопустимост на спортистите при участие в неразрешени състезания, въпреки че графикът на жалбоподателя не предвижда никакво състезание в същия момент и въпреки че въпросните спортисти не могат да участват в организирани от жалбоподателя състезания поради каквато и да било причина. Ето защо следва да се отхвърли оплакването на жалбоподателя, че констатацията в съображения 166 и 243 е ирелевантна.
- 98 Що се отнася до доводите относно позоваването на защитата на икономическите интереси на жалбоподателя, те са разгледани в точки 106—111 по-долу, където се анализират целите на правилата за допустимост.

б) По целите, преследвани от правилата за допустимост

- 99 Оплакванията на жалбоподателя във връзка с разглеждането на целите на правилата за допустимост от страна на Комисията могат да бъдат групирани в две части. От една страна, с четвъртото си основание жалбоподателят оспорва извода, че правилата за допустимост не са обосновани от законната цел да се защити бързото пързаяне с кънки като цяло от рисковете, свързани със залаганията. От друга страна, в рамките на второто си основание жалбоподателят твърди, че като се е основала на позоваването на защитата на икономическите интереси, съдържащо се в правилата за допустимост от 2014 г., за да подкрепи извода, че те имат за цел да изключат организаторите на конкурентни събития, Комисията е направила повърхностен анализ на преследваните цели.

1) По първата част, изведена от целта на правилата за допустимост да се защити бързото пързаяне с кънки като цяло от рисковете, свързани със залаганията

- 100 Следва да се отбележи, че в хода на административното производство жалбоподателят твърди, че правилата за допустимост преследват няколко цели, присъщи на специфичните особености на спорта. В рамките на настоящото производство обаче, макар жалбоподателят да се е позовал на няколко законни цели, той е изложил подробни доводи само в подкрепа на законната цел, свързана със защитата на пързаянето с кънки като цяло от залаганията.
- 101 В това отношение следва да се припомни, че Съдът вече е признал, че защитата на спорта като цяло представлява законна цел (решение от 18 юли 2006 г., Меса-Medina и Мајсен/Комисия, С-519/04 Р, ЕУ:С:2006:492, т. 43). Преследването на законни цели обаче само по себе си не може да е достатъчно, за да се отхвърли квалификацията ограничаване на конкуренцията с оглед на целта, ако използваните средства за тяхното постигане противоречат на разпоредбите на член 101 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 6 април 2006 г., General Motors/Комисия, С-551/03 Р, ЕУ:С:2006:229, т. 64 и цитираната съдебна практика и от 20 ноември 2008 г., Beef Industry Development Society и Barry Brothers, С-209/07, ЕУ:С:2008:643, т. 21). По-специално

следва да се разгледа дали въпросните ограничения са присъщи на преследването на посочените цели и съразмерни на тези цели (вж. в този смисъл решения от 19 февруари 2002 г., *Wouters и др.*, C-309/99, EU:C:2002:98, т. 97, и от 18 юли 2006 г., *Meca-Medina и Majcen/Комисия*, C-519/04 P, EU:C:2006:492, т. 42).

- 102 В случая може да се приеме, че жалбоподателят е имал право да установи правила, целящи да не се допусне спортните залагания да породят рискове от манипулиране на състезанията и спортистите, в съответствие впрочем с препоръките на МОК от 24 юни 2010 г., озаглавени „Спортни залагания: предизвикателство, пред което трябва да се изправим“, и с Конвенцията относно манипулирането спортните състезания, приета от Съвета на Европа през 2014 г.
- 103 Дори да се приеме обаче, че ограниченията, произтичащи от установената в случая система за предварително разрешение, са присъщи на преследването на тази законна цел, свързана със защитата на дисциплината бързо пързалане с кънки като цяло от рисковете, свързани със залаганията, това не променя факта, по-специално поради мотивите, изложени в точки 92—95 по-горе, че те надхвърлят необходимото за постигането на такава цел по смисъла на цитираната в точка 77 по-горе съдебна практика.
- 104 Ето защо следва да се отхвърлят доводите на жалбоподателя, че ограниченията, произтичащи от правилата за допустимост, са обосновани от целта да се защити дисциплината бързо пързалане с кънки като цяло от рисковете, свързани със залаганията.

2) По втората част, с която се критикува позоваването на Комисията на целта да се защитят икономическите интереси на жалбоподателя

- 105 На първо място, жалбоподателят критикува начина, по който Комисията използва позоваването на защитата на икономическите му интереси, съдържащо се в правилата за допустимост от 2014 г., за да подкрепи извода, че те имат за цел да защитят икономическите му интереси. По-специално жалбоподателят поддържа, че Комисията неправилно се е позовала на икономическите интереси, което позоваване се съдържа в правилата за допустимост от 2014 г., за да стигне до извода, че с тях се цели да се изключи всеки организатор на конкурентни състезания, който потенциално може да засегне икономическите му интереси, докато от обстоятелствата, при които тези правила са изготвени, става ясно, че целта им е да се гарантира спазването при всички състезания, попадащи в компетентността на жалбоподателя, на общи стандарти.
- 106 Както констатира Комисията в съображения 164 и 165 от обжалваното решение, от 2002 г. до изменението му през 2016 г. правило 102, параграф 1, буква а), подточка ii) предвижда, че условието за допустимост цели „адекватната защита на икономическите и другите интереси на UIP“. Освен това от преписката става ясно, че този израз е въведен през 2002 г., за да се „изяснят причините, довели до правилото за допустимост“. От това следва, че целта за защитата на икономическите интереси предхожда въведеното през 2002 г. изменение, тъй като тя е била изрично посочена само в него. Следователно Комисията, без да допусне грешка в преценката, е могла да заключи, че тази цел е съществувала от началото на нарушението през 1998 г. и до 2016 г.
- 107 За разлика от това в съображение 187 от обжалваното решение Комисията неправилно приема, че макар позоваването на икономическите интереси да е премахнато в правилата за допустимост от 2016 г., от съдържанието на посочения текст следва, че правилата продължават да имат за цел защитата на икономическите интереси на жалбоподателя. Всъщност самият факт, че правило 102, параграф 1, буква а), подточка ii) от правилата от 2016 г. свързва израза „други законни интереси на жалбоподателя“ с използването на приходи на жалбоподателя, не позволява да се приеме, че от 2016 г. правилата за допустимост преследват действително и

приоритетно защитата на икономическите интереси на жалбоподателя. Тази грешка на Комисията обаче не може да постави под въпрос анализа на законните цели в обжалваното решение.

- 108 В това отношение е легитимно да се приеме, както поддържа жалбоподателят (вж. т. 105 по-горе), че предвид особеността на спорта е необходимо да се осигури, че спортните състезания отговарят на общи стандарти, целящи по-специално да се гарантират равнопоставеността при протичането на състезанията и закрилата на физическата и моралната неприкосновеност на спортистите. Освен това жалбоподателят е можел основателно да приеме, че система за предварително разрешение, чиято цел е да се гарантира, че всеки организатор спазва такива стандарти, е механизъм, който може да гарантира изпълнението на такава цел.
- 109 Освен това, дори да се приеме за доказано, че правилата за допустимост за 2016 г. преследват и цел да се защитят икономическите интереси на жалбоподателя, следва да се констатира, че фактът, че дадена федерация цели да защити своите икономически интереси, сам по себе си не противоречи на конкуренцията. Всъщност, както признава Комисията в съдебното заседание, преследването на икономически цели е присъщо на всяко предприятие, включително на спортна федерация, когато тя упражнява икономическа дейност.
- 110 Както обаче правилно отбелязва Комисията в съображения 255—258 от обжалваното решение, системата за предварително разрешение, така както е замислена в случая от жалбоподателя, надхвърля необходимото за преследването на целта да се гарантира, че спортните състезания отговарят на общи стандарти. Всъщност, първо, съобщение № 1974 налага на организаторите — трети лица, определени задължения за оповестяване на информация от финансов характер, които надхвърлят необходимото за постигането на посочената цел. В това отношение следва да се отбележи, че макар оповестяването на прогнозен бюджет да може да се обоснове с необходимостта да се гарантира, че организатор — трето лице, е в състояние да организира състезание, жалбоподателят не представя никакво доказателство, което позволява да се приеме, че оповестяването на бизнес плана в неговата цялост е необходимо за постигането на тази цел. Второ, жалбоподателят не обосновава факта, че системата за предварително разрешение, както е формализирана в съобщение № 1974, предвижда по-дълъг и по-строг срок за подаване на заявление за разрешение, когато става въпрос за състезание, организирано от трето лице (вж. т. 14 по-горе). Трето, изискванията, установени в съобщение № 1974, не са изчерпателни и оставят на жалбоподателя широка свобода на преценка да приеме или отхвърли заявление за открито международно състезание. Четвърто, съобщение № 1974 не предвижда конкретни срокове за обработването на заявление за разрешение, което би могло да доведе до произволно обработване на заявленията за разрешение.
- 111 От това следва, че макар Комисията погрешно да се е позовала на целта за защита на икономическите интереси на жалбоподателя във връзка с правилата за допустимост от 2016 г., тя правилно е приела, че системата за предварително разрешение е несъразмерна, по-специално с оглед на твърдяната друга цел, преследвана от правилата за допустимост, а именно спазването при всички състезания на общи стандарти.
- 112 На второ място, жалбоподателят упреква Комисията, че е приела, че той може да използва приходите си за подпомагане на състезанията, организирани от неговите членове, при положение че не предоставя фондовете си на разположение на трети лица, след което е заключила, че правилата за допустимост от 2016 г. продължават да целят защитата на икономическите му интереси. Според жалбоподателя от това следва, че Комисията изисква от него да финансира състезанията, организирани от трети лица.

- 113 В съображения 187 и 220 от обжалваното решение обаче Комисията само отбелязва, че жалбоподателят не може да използва средствата, събирани от вноски за солидарност, която се плаща и от трети лица, за финансиране на собствените си състезания, както и тези на неговите членове, при положение че не предоставя същата възможност за организаторите — трети лица.
- 114 Безспорно, както изтъква жалбоподателят, спортна федерация, която има ограничени приходи, може валидно да се позове на правото да използва вноската за солидарност, за да финансира състезания, които според нея заслужават такова финансиране, и да лиши други от финансиране. Въпреки това предвид ролята си на организатор на състезания и на оправомощен да разрешава състезания, организирани от трети лица, жалбоподателят е длъжен да осигури ненарушена конкуренция между икономическите оператори по смисъла на съдебната практика, цитирана в точки 72 и 73 по-горе. От това следва, както правилно приема Комисията, че жалбоподателят не може да изисква като условие за разрешаване на състезания, организирани от трети лица, заплащането на вноски за солидарност, която да се използва единствено за финансирането на неговите състезания и на тези на неговите членове. Следователно доводът, че Комисията е изисквала от жалбоподателя да финансира състезанията, организирани от трети лица, трябва да бъде отхвърлен, тъй като жалбоподателят не е отправил други критики срещу съображения 187 и 220 от обжалваното решение относно вноската за солидарност.

3. По останалите елементи от контекста, в който се вписват правилата за допустимост

- 115 Жалбоподателят твърди, че Комисията не е направила сериозен анализ на съответния пазар с оглед на неговия контекст. По-специално той смята, че Комисията неправилно е отказала да вземе предвид одобрените от него състезания по фигурно пързаляне.
- 116 Трябва обаче да се констатира, че състезанията по фигурно пързаляне не са част от съответния пазар, както той е определен от Комисията, а именно световният пазар на организиране и търговска експлоатация на дисциплината бързо пързаляне с кънки, както и че жалбоподателят не оспорва това определение.
- 117 Действително Съдът е постановил, че при анализа дали е налице ограничаване с оглед на целта трябва да се вземе предвид всеки релевантен елемент — с оглед по-специално на естеството на разглежданите услуги, както и на реалните условия на функционирането и на структурата на пазарите — относно икономическия или правния контекст, в който посоченото съгласуване се вписва, без да е важно дали подобен елемент спада към съответния пазар (решение от 11 септември 2014 г., СВ/Комисия, С-67/13 Р, ЕУ:С:2014:2204, т. 78). По делото, което е в основата на тази съдебна практика, обаче са съществували взаимодействия между съответния пазар и друг, свързан с него, но отделен пазар, което не е установено в случая. Само по себе си обстоятелството, че жалбоподателят е компетентен и за фигурното пързаляне и че за двете дисциплини се прилагат едни и същи правила, не е достатъчно, за да се докажат такива взаимодействия. Следователно Комисията не е била длъжна да вземе предвид състезанията, разрешени от жалбоподателя на пазар, който е отделен от съответния пазар.
- 118 Освен това, както бе посочено в точки 86—89 по-горе, както преди, така и след публикуването на съобщение № 1974, правилата за допустимост не допълват упражняването на регулаторната функция на жалбоподателя с необходимите гаранции, позволяващи да се осигури ефективен достъп до съответния пазар на третите лица. Предвид липсата на обективни, прозрачни, недискриминационни и подлежащи на контрол критерии за разрешение, широката свобода на преценка на жалбоподателя да разреши или откаже такива състезания изобщо не е ограничена.

- 119 Следователно обстоятелството, че жалбоподателят е могъл да одобри състезания по фигурно пързалане, дори да се предположи, че става въпрос за наистина независими състезания, е ирелевантно за анализа на контекста, в който се вписват правилата за допустимост, тъй като то не поставя под въпрос извода, че системата за предварително разрешение на жалбоподателя му позволява да нарушава конкуренцията на съответния пазар, като третира по-благоприятно собствените си състезания в ущърб на състезанията, предлагани от трети лица, и следователно тези правила не осигуряват ефективен достъп до този пазар.
- 120 С оглед на всички изложени по-горе съображения Комисията правилно е заключила, че правилата за допустимост имат за цел да ограничат конкуренцията. Всъщност с оглед на тяхното съдържание и цели, както и на контекста, в който се вписват правилата за допустимост, те разкриват достатъчна степен на увреждане, за да се приеме, че ограничават конкуренцията с оглед на целта по смисъла на член 101 ДФЕС.
- 121 Тъй като наличието на ограничаване на конкуренцията с оглед на целта се подкрепя в достатъчна степен от анализа на съдържанието и целите на правилата за допустимост, както и на контекста, в който те се вписват, не е необходимо произнасяне по доводите на жалбоподателя относно изводите на Комисията във връзка с намерението му да изключи организаторите — трети лица. Всъщност, тъй като намерението не е необходим елемент, за да се определи дали решение на сдружение на предприятия има ограничителен характер с оглед на целта (вж. в този смисъл решение от 6 април 2006 г., *General Motors/Комисия*, C-551/03 P, EU:C:2006:229, т. 77), изтъкнатите от жалбоподателя доводи срещу тази част от анализа дали е налице ограничаване с оглед на целта са неотнормисими.
- 122 Следователно второто и четвъртото основание на жалбоподателя трябва да се отхвърлят.
- 123 Тъй като Комисията правилно е установила, че е налице ограничаване с оглед на целта, не е необходимо да се разглеждат неговите последици за конкуренцията (решения от 26 ноември 2015 г., *Maxima Latvija*, C-345/14, EU:C:2015:784, т. 17 и от 20 януари 2016 г., *Toshiba Cogroation/Комисия*, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 25). Поради това не е необходимо да се разглежда обосноваването на изтъкнатото от жалбоподателя трето основание, което е изведено от неправилния извод на Комисията, че правилата за допустимост имат за резултат ограничаване на конкуренцията.

В. По петото основание, изведено от това, че решението за голямата награда на Дубай от 2014 г. не попада в териториалното приложно поле на член 101 ДФЕС

- 124 Жалбоподателят твърди, че решението да не се одобри голямата награда на Дубай не попада в териториалното приложно поле на член 101 ДФЕС, тъй като това състезание е трябвало да се проведе извън територията на Европейското икономическо пространство (ЕИП).
- 125 В началото следва да се припомни, че според съдебната практика компетентността на Комисията да констатира и санкционира определен тип поведение извън Съюза въз основа на правилата на международното публично право, може да се установи или по критерия „прилагане“, или по критерия „квалифицирани последици“ (решение от 6 септември 2017 г., *Intel/Комисия*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, т. 40 и 47). По силата на критерия „прилагане“ компетентността на Комисията се обосновава от мястото на прилагане на укоримото поведение (решение от 31 март 1993 г., *Ahlström Osakeyhtiö и др./Комисия*, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 и C-125/85—C-129/85, EU:C:1993:120, т. 16). В съответствие с критерия „квалифицирани последици“ Комисията може да обоснове компетентността си, когато поведението може да породи непосредствени, съществени и предвидими последици на територията на Съюза (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2017 г., *Intel/Комисия*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, т. 48—53).

- 126 В случая в член 1 от диспозитива на обжалваното решение Комисията заключава, че жалбоподателят „е нарушил член 101 ДФЕС, като е приел и приложил правилата за допустимост [...]“. Този извод трябва да се разглежда в светлината на мотивите на обжалваното решение.
- 127 В това отношение се налага констатацията, че макар обжалваното решение многократно да критикува решението, прието от жалбоподателя по повод на голямата награда на Дубай, това не променя факта, че то не се отнася до самото решение да се откаже въпросната голяма награда. Всъщност Комисията си е послужила с отказа на жалбоподателя да одобри голямата награда на Дубай единствено за да илюстрира начина, по който той на практика прилага правилата за допустимост (вж. по-специално съображения 175, 176, 199—205, 232—235 и 243 от обжалваното решение).
- 128 Следователно, доколкото обжалваното решение се отнася до правилата за допустимост, а не до голямата награда на Дубай, релевантният въпрос е не дали това състезание е щяло да се проведе в или извън територията на ЕИП, а дали Комисията е била компетентна в приложение на цитираната в точка 125 по-горе съдебна практика да се произнесе по съответствието на правилата за допустимост с член 101 ДФЕС.
- 129 В това отношение се налага констатацията, че с оглед по-специално на строгите и несъразмерни санкции, предвидени в случай на участие на кьнкобегачите в състезания, които не са разрешени от жалбоподателя, и на липсата на обективни, прозрачни, недискриминационни и подлежащи на контрол критерии за разрешение, правилата за допустимост възпрепятстват кьнкобегачите да предлагат услугите си на организаторите на международни състезания по бързо пързалане с кьнки, които не са разрешени от жалбоподателя, а следователно и посочените организатори да прибегнат до техните услуги за конкурентни състезания в рамките на ЕИП или извън него. Следователно правилата за допустимост могат да породят непосредствени, съществени и предвидими последици на територията на Съюза по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 125 по-горе. Ето защо в случая Комисията е била компетентна да приеме обжалваното решение, а то от своя страна не е прието в нарушение на териториалното приложно поле на член 101 ДФЕС.
- 130 От това следва, че петото основание, изтъкнато от жалбоподателя, трябва да се отхвърли по същество.

Г. По шестото основание, насочено срещу извода, че арбитражните правила на жалбоподателя засилват ограниченията на конкуренцията

- 131 С шестото си основание жалбоподателят твърди, че съдържащото се в раздел 8.7 от обжалваното решение заключение, а именно че неговите арбитражни правила засилват ограниченията на конкуренцията, породени от правилата за допустимост, е неоснователно и трябва да бъде отхвърлено.
- 132 Срещу шестото основание Комисията, на първо място, прави възражение за недопустимост, доколкото жалбоподателят по никакъв начин не е искал отмяната на извода относно арбитражните правила. В съдебното заседание Комисията освен това заявява, че раздел 8.7 от обжалваното решение представлява анализ, който тя е направила за изчерпателност, и че следователно заключението в този раздел относно арбитражните правила не е част от установеното нарушение. От това следва, че в светлината на това изявление Комисията иска от Общия съд да отхвърли това основание като неотнормимо. Всъщност според съдебната практика неотнормимостта на повдигнато основание се отнася до неговата годност, ако се окаже основателно, да доведе до исканата от жалбоподателя отмяна, а не до интереса, който той може

да има от подаване на такава жалба или пък от повдигане на определено основание, тъй като тези въпроси се отнасят съответно до допустимостта на жалбата и на основаниято (решение от 21 септември 2000 г., EFMA/Съвет, C-46/98 P, EU:C:2000:474, т. 38).

- 133 При условията на евентуалност в писмената си защита Комисията поддържа също, че при всички случаи шестото основание трябва да се отхвърли по същество.

1. По относимостта на шестото основание

- 134 В отговор на въпрос, поставен му по време на съдебното заседание, жалбоподателят потвърждава, че искането му да отпадне раздел 8.7 от обжалваното решение всъщност има за цел отмяната на обжалваното решение, доколкото то се основава на съображенията, изложени в тази точка.
- 135 Член 1 от обжалваното решение гласи, че жалбоподателят е нарушил „член 101 [ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП, като е приел и приложил правилата за допустимост, по-специално правила 102 и 103 от общите правила на UIP от 2014 г. и 2016 г. за бързото пързалане с кънки“. Освен това от раздел 8.6 от обжалваното решение, озаглавен „Изводи относно член 101 [ДФЕС] и член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП“, следва, че член 1 от диспозитива се основава на мотивите, включени в раздели 8.3—8.5 от обжалваното решение.
- 136 За разлика от това преценките относно арбитражните правила се съдържат в раздел, следващ извода за наличието на ограничаване на конкуренцията, а именно в раздел 8.7 от обжалваното решение. В този раздел Комисията не заключава, че арбитражните правила представляват самостоятелно нарушение на конкурентното право, а само че засилват ограниченията на конкуренцията, породени от правилата за допустимост.
- 137 От това следва, както признава Комисията в съдебното заседание, че по отношение на установеното нарушение раздел 8.7 от обжалваното решение, посветен на арбитражните правила, е включен за изчерпателност, доколкото, дори да се приеме, че този раздел е опорочен от грешка, последната не би позволила да се постави под въпрос наличието на ограничаване на конкуренцията като такова. Следователно обстоятелството, че този раздел е опорочен от незаконосъобразност, не би могло да доведе до отмяната на член 1 от диспозитива на обжалваното решение. Ето защо шестото основание на жалбоподателя е неотнормимо, доколкото е предявено в подкрепа на искането за отмяна на член 1 от диспозитива на обжалваното решение.
- 138 По силата на член 2 от обжалваното решение обаче жалбоподателят е длъжен по-специално да преустанови посоченото в член 1 нарушение и да се въздържа от повтаряне на всяко действие или поведение с еквивалентна цел или резултат. Този член трябва да се разглежда в светлината на съображения 338—342 от обжалваното решение, определящи мерките, които жалбоподателят трябва да предприеме, за да изпълни задължението си за преустановяване на нарушението. В тези съображения обаче Комисията посочва, че по същество жалбоподателят може да преустанови нарушението, като същевременно запази системата си за предварително разрешение само ако въведе съществени изменения не само в правилата за допустимост и в съобщение № 1974, но и в арбитражните си правила.
- 139 Така Комисията обуславя законосъобразността на запазването на системата за предварително разрешение на жалбоподателя от съществено изменение по-специално в арбитражните му правила. От това следва, че раздел 8.7 от обжалваното решение е част от необходимата обосновка на член 2 от диспозитива на решението.

140 Следователно, противно на твърденията на Комисията, шестото основание е относимо, доколкото е предявено в подкрепа на искането за отмяна на член 2 от обжалваното решение.

2. По същество

141 Що се отнася до това основание по същество, жалбоподателят твърди, че раздел 8.7 от обжалваното решение е опорочен от две грешки в преценката. От една страна, Комисията погрешно е заключила, че арбитражните правила затрудняват ефективната съдебна защита срещу потенциално антиконкурентно решение на жалбоподателя. От друга страна, той смята, че този раздел е ирелевантен, доколкото Комисията не приема, че прибягването до арбитражното производство на САС представлява нарушение на член 101 ДФЕС.

142 Както следва от точка 132 по-горе, Комисията признава, че арбитражните правила не представляват нарушение на член 101 ДФЕС. Тя обаче защитава преценката, която е направила в раздел 8.7 от обжалваното решение, и отвърща, че е била оправомощена да направи спорния анализ.

143 В писмената си защита Комисията поддържа по-специално че е можела да приеме арбитражните правила за отегчаващо обстоятелство по смисъла на точка 28 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), в случай че реши да наложи такава санкция.

144 В обжалваното решение обаче не се използва понятието за отегчаващо обстоятелство и не се прави позоваване на Насоките от 2006 г.

145 Следва обаче да се припомни, че след като стига до извода, че правилата за допустимост ограничават конкуренцията, след това Комисията констатира, че арбитражните правила засилват наложените с тях ограничения. Освен това по същество тя приема, че ако системата за предварително разрешение бъде запазена, правилата за допустимост, съобщение № 1974 и арбитражните правила на жалбоподателя трябва да бъдат съществено изменени.

146 Така, макар да е вярно, че в случая Комисията не е наложила глоба, след като е възнамерявала да направи това на етапа на изложението на възраженията, това не променя факта, че според нея арбитражните правила засилват ограниченията, породени от правилата за допустимост, което я води до разширяване на обхвата на задълженията, възложени на жалбоподателя, обуславяйки законосъобразността на запазването на системата му за предварително разрешение от изменението по-специално на тези правила.

147 Така по същество Комисията продължава да следва логиката на Насоките от 2006 г. относно отчитането на отегчаващи обстоятелства при изчисляването на глобите, при положение че в крайна сметка тя не е наложила глоба в обжалваното решение.

148 Дори обаче да се приеме, както поддържа Комисията, че тя е разширила обхвата на задълженията в тежест на жалбоподателя, като се е основала на Насоките от 2006 г., и че по този начин тя може да се позове на прилагането на тези насоки, без да изменя мотивите, следва да се приеме, че тя неправилно е преценила, че арбитражните правила представляват отегчаващо обстоятелство по смисъла на Насоките от 2006 г.

149 В това отношение следва да се припомни, че макар да е вярно, че Насоките не са правното основание за приетите от Комисията решения, това не променя факта, че като приема такива правила за поведение и като обявява чрез публикуването им, че ще ги прилага, Комисията се

самоограничава в упражняването на своето право на преценка. Следователно тя не може да се отклонява от тези правила, без да бъде санкционирана, евентуално за нарушение на общите принципи на правото, като равното третиране или защитата на оправданите правни очаквания. Следователно не може да се изключи, че при определени условия и в зависимост от съдържанието им подобни правила за поведение с общ характер могат да пораждаат правни последици (вж. в този смисъл решение от 28 юни 2005 г., Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, EU:C:2005:408, т. 209—211).

150 Точка 28 от Насоките от 2006 г. гласи следното:

„Основният размер може да бъде увеличен, ако Комисията установи, че са налице [отегчаващи] обстоятелства, като например:

- когато предприятие [продължи да извършва или извърши повторно] същото или подобно нарушение, след като Комисията [е установила] или национален орган в областта на конкуренцията е установил, че предприятието е нарушило член 101 [ДФЕС] или 102 [ДФЕС]: основният размер ще се увеличава с до 100 % за всяко установено нарушение;
- отказ за оказване на съдействие или възпрепятстване на Комисията при извършване на [нейното разследване];
- роля на водач или подбудител на нарушението; Комисията също така ще обръща особено внимание на всички стъпки за принуждаване на други предприятия да участват в нарушението и/или всички ответни мерки, предприети срещу други предприятия с цел изпълнение на практиките, които съставляват нарушението“.

151 Употребата на израза „като например“ в точка 28, първа алинея от Насоките от 2006 г. показва, че става въпрос за неизчерпателен списък от отегчаващи обстоятелства (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Team Relocations и др./Комисия, C-444/11 P, непубликувано, EU:C:2013:464, т. 105).

152 Налага се обаче констатацията, че общото между отегчаващите обстоятелства, посочени в съдържащия се в точка 28 от Насоките от 2006 г. списък, е че описват незаконосъобразни действия или обстоятелства, които правят нарушението по-вредно и които обосновават налагането на особено наказание, което се изразява в увеличаване на санкцията, наложена на носещото отговорност за това предприятие. Всъщност правомощието на Комисията в точка 4 от Насоките от 2006 г. да налага глоби в размер, който е достатъчен, за да се прояви възпиращият ефект, включва необходимостта да се коригира основният размер на всяка глоба, като се вземат предвид по-специално евентуалните отегчаващи обстоятелства, свързани с нарушението.

153 От това следва, че единствено незаконосъобразни действия или обстоятелства, които правят нарушението по-вредно, каквито са трите обстоятелства, изброени в точка 28 от Насоките, могат да обосноват увеличаване на глобата, наложена за нарушение на конкурентното право на Съюза, тъй като никой не може да бъде възпрян заради законосъобразно поведение или такова, което не е вредно.

154 В случая обаче, първо, следва да се отбележи, както признава Комисията в съображение 269 от обжалваното решение, че арбитражът представлява общоприет метод за уреждане на спорове със задължителна сила и че сключването на арбитражна клауза само по себе си не ограничава конкуренцията.

- 155 Второ, както става ясно от съображение 286 от обжалваното решение и противно на твърдяното от жалбоподателя, следва да се констатира, че Комисията не е приела, че арбитражните правила нарушават правото на спортистите на справедлив процес.
- 156 Трето, следва да се подчертае, че задължителният характер на арбитража и фактът, че арбитражните правила предоставят на САС изключителна компетентност да разглежда спорове относно решенията за недопустимост на жалбоподателя, могат да се обосноват със законни интереси, свързани с особеностите на спорта. В това отношение следва да се отбележи, че Европейският съд по правата на човека се е произнесъл в този смисъл по дело, което се отнася по-специално до арбитражните правила. Той признава, че е налице безспорен интерес споровете, възникнали в рамките на професионалния спорт, по-специално тези с международно измерение, да могат да бъдат отнесени до специализиран съд, който да може да се произнесе бързо и икономично. Този съд добавя, че международните спортни мероприятия на високо равнище се организират в различни страни от организации със седалище в различни държави и че често са отворени за спортистите от целия свят. В този смисъл прибягването до един-единствен и специализиран международен арбитражен съд улеснява известно процесуално единство и засилва правната сигурност (ЕСПЧ, 2 октомври 2018 г., Mutu и Pechstein с/у Швейцария, СЕ:ЕCHR:2018:1002JUD004057510, т. 98).
- 157 Четвърто, следва да се припомни, че Съдът вече е постановил, че всяко лице има право да сезира национална юрисдикция и да иска да бъдат поправени претърпените от него вреди, когато съществува причинно-следствена връзка между тези вреди и картел или практика, забранен(а) от член 101 ДФЕС (решение от 5 юни 2014 г., Kone и др., С-557/12, ЕУ:С:2014:1317, т. 22).
- 158 Правото на всяко лице да иска поправянето на такава вреда всъщност укрепва действието на правилата на Съюза в областта на конкуренцията и може да възпре сключването на споразумения или следването на практики, най-често скрити, които могат да ограничат или нарушат конкуренцията, като по този начин се допринася за поддържането на ефективно равнище на конкуренция в Съюза (решения от 20 септември 2001 г., Courage и Crehan, С-453/99, ЕУ:С:2001:465, т. 27 и от 5 юни 2014 г., Kone и др., С-557/12, ЕУ:С:2014:1317, т. 23).
- 159 В случая, макар да е вярно, че арбитражните правила не позволяват на къркобегащите да сезират национална юрисдикция с жалба за отмяна на решение за недопустимост, което нарушава член 101, параграф 1 ДФЕС, това не променя факта, че ако желаят, къркобегащите могат да предявят иск за обезщетение пред национална юрисдикция в приложение на съдебната практика, цитирана в точки 157 и 158 по-горе. Освен това организаторите — трети лица, също могат да предявят иск за обезщетение, ако преценят, че решение, с което се отказва разрешение, нарушава член 101, параграф 1 ДФЕС. В такива случаи националната юрисдикция не е обвързана от преценката на САС дали решението за недопустимост или отказът за издаване на разрешение съответстват на правото на Съюза в областта на конкуренцията и евентуално може да сезира Съда с преюдициално запитване съгласно член 267 ДФЕС.
- 160 От друга страна, следва да се отбележи, че къркобегащите и организаторите — трети лица, по отношение на които в противоречие с член 101, параграф 1 ДФЕС е прието решение за недопустимост или за отказ да се издаде разрешение, също могат да подадат жалба до национален орган за защита на конкуренцията или до Комисията, както са направили жалбоподателите в случая. Ако органът, натоварен със случая, приеме решение, юрисдикциите на Съюза евентуално биха могли да упражнят контрол върху това решение. Всъщност юрисдикциите на Съюза биха могли да се произнесат по този въпрос в рамките на жалба за отмяна срещу решение на Комисията или след преюдициално запитване, отправено от национална юрисдикция, сезирана с жалба срещу решение на национален орган за защита на конкуренцията.

- 161 От съдържащите се в точки 157—160 по-горе съображения следва, че противно на твърденията на Комисията, прибягването до арбитражната система на САС не може да застраши пълната ефективност на конкурентното право на Съюза.
- 162 Този извод не се обезсилва от съдебната практика, посочена от Комисията. Всъщност за разлика от разглежданите обстоятелства, довели до постановяване на решение от 6 март 2018 г., *Achmea* (C-284/16, EU:C:2018:158, т. 55), създаването на САС не произтича от договор, с който държавите членки са се съгласили да се откажат от компетентността на собствените си юрисдикции и следователно от системата от правни средства за съдебна защита, която член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС им налага да установят в областите, обхванати от правото на Съюза, тъй като спорове могат да се отнасят до прилагането или тълкуването на конкурентното право.
- 163 От изложеното по-горе следва, че фактът, че арбитражните правила предоставят на САС изключителната компетентност за упражняване на контрол върху законосъобразността на решенията за недопустимост и фактът, че в случая арбитражът е задължителен, не представляват незаконосъобразни обстоятелства, които правят установеното в случая нарушение по-вредно, каквито са изброените обстоятелства по смисъла на точка 28 от Насоките от 2006 г. Следователно Комисията не може да приеме, че арбитражните правила представляват отегчаващо обстоятелство и поради това не може да заключи, че те засилват ограниченията на конкуренцията, породени от правилата за допустимост.
- 164 Ето защо следва да се уважи шестото основание на жалбоподателя, че заключението, което е съдържа в раздел 8.7 от обжалваното решение, е неоснователно.

Д. По седмото основание, изведено от нарушение на член 7, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1/2003

- 165 Със седмото си основание жалбоподателят оспорва законосъобразността на член 2 от обжалваното решение, като по същество твърди, че Комисията е нарушила член 7 от Регламент № 1/2003, като му е наложила принудителни мерки, които нямат никаква връзка с твърдяното нарушение. По-специално жалбоподателят поддържа, че Комисията неправилно му е наложила, в нарушение на член 7, параграф 1 от Регламент № 1/2003, да направи изменения в правилата за допустимост, при положение че аспектите на правилата, до които трябва да се отнасят тези изменения, не представляват нарушения. Освен това, тъй като Комисията не е установила, че арбитражните правила представляват нарушение, тя не можела да го задължи да ги измени.
- 166 Комисията отвърща, че не е наложила принудителни мерки на жалбоподателя. Тя поддържа, че само е изисквала от жалбоподателя да преустанови нарушението в съответствие с член 7, параграф 1, първо изречение от Регламент (ЕО) № 1/2003, като същевременно го е оставила да избере начина, по който да преустанови нарушението.
- 167 Следва да се припомни, че член 7, параграф 1 от Регламент № 1/2003 гласи:
- „Когато Комисията, действайки по внесена жалба или по собствена инициатива, установи, че е налице нарушение на член [101] и [102 ДФЕС], тя може чрез решение да задължи съответните предприятия и сдружението на предприятия да прекратят нарушението. За тази цел тя може да им наложи всякакви поведенчески или структурни принудителни мерки, които са съразмерни на извършеното нарушение и са необходими за действителното прекратяване на нарушението [...]“.
- 168 Предвиденото в тази разпоредба условие принудителните мерки да бъдат съразмерни на извършеното нарушение означава, че задълженията, наложени на предприятията за преустановяване на нарушение на конкурентното право, не трябва да надхвърлят границите на

подходящото и необходимото за постигането на преследваната цел, а именно възстановяване на законосъобразността с оглед на правилата, които в случая не са били спазени (решение от 6 април 1995 г., RTE и ITP/Комисия, C-241/91 P и C-242/91 P, EU:C:1995:98, т. 93).

- 169 Съгласно член 2 от обжалваното решение Комисията разпорежда на жалбоподателя да преустанови на практика установеното нарушение и за в бъдеще да се въздържа от всякакви мерки със същата цел или резултат, или с равностоен резултат или цел. В съображение 339 от обжалваното решение Комисията посочва, че съществуват „повече от един начин“, по който действителното да се преустанови констатираното нарушение, след което посочва два. Така тя приема, от една страна, че жалбоподателят може да отмени системата си за предварително разрешение и свързаната с нея система от санкции. От друга страна, ако жалбоподателят избере да запази системата си за предварително разрешение, в съображение 339 от обжалваното решение Комисията посочва, че той би могъл действително да преустанови нарушението „единствено“ като измени съществено правилата за допустимост, „арбитражните правила на UIP“ и критериите за разрешение, установени в съобщение № 1974, като същевременно изброява редица действия, които жалбоподателят следва да предприеме за тази цел.
- 170 В началото трябва да се приеме, че доколкото в случая Комисията правилно е приела, че е налице ограничаване с оглед на целта, настоящото основание трябва да се отхвърли в частта, в която Комисията е упрекната, че е наложила на жалбоподателя мерки, които не отговарят на констатацията за нарушение.
- 171 За разлика от това, както подчертава Комисията в съдебното заседание в отговор на писмен въпрос на Общия съд, арбитражните правила не са съставна част от установеното нарушение, и както следва от точка 163 по-горе, Комисията неправилно е приела, че те засилват това нарушение.
- 172 В съображение 339 от обжалваното решение обаче Комисията приема, че запазването на системата за предварително разрешение е възможно само ако жалбоподателят измени арбитражните правила (вж. т. 169 по-горе). Подобен мотив, разглеждан в светлината на член 2 от обжалваното решение, който разпорежда на жалбоподателя да преустанови нарушението и да съобщи на Комисията взетите в това отношение мерки, има обвързващо действие, дори да се приеме, както твърди Комисията, че това искане за изменение на арбитражните правила не представлява „принудителна мярка“ по смисъла на член 7, параграф 1, второ изречение от Регламент № 1/2003.
- 173 От изложеното по-горе следва, че Комисията неправилно е изисквала от жалбоподателя да измени арбитражните правила, които не засилват тежестта на установеното нарушение и освен това не са неразделна част от това нарушение.
- 174 Ето защо седмото основание следва да се уважи частично, доколкото Комисията е изисквала същественото изменение на арбитражните правила в случай на запазване на системата за предварително разрешение, а в останалата си част — да се отхвърли.

Е. По осмото основание, изведено от твърдението, че налагането на периодични парични санкции е лишено от всякакво правно основание.

- 175 Жалбоподателят твърди, че Комисията не може да му наложи периодични парични санкции по две причини. От една страна, наложените принудителни мерки били неясни и неточни, а от друга страна, не били свързани с установеното нарушение.

- 176 На първо място, както следва от анализа на седмото основание, Комисията е предоставила достатъчно точни указания относно мерките, които жалбоподателят трябва да предприеме, за да преустанови констатираното нарушение. Поради това доводът на жалбоподателя, че Комисията не може да налага периодични парични санкции предвид неясния и неточен характер на посочените мерки, трябва да се отхвърли.
- 177 На второ място, следва да се припомни, че по силата на член 24, параграф 1, буква а) от Регламент № 1/2003, когато Комисията приема решение по член 7 от посочения регламент, тя може също да наложи на предприятията и на сдруженията на предприятия периодични парични санкции, за да ги принуди да преустановят нарушение на член 101 ДФЕС или 102 ДФЕС. Както обаче бе посочено в рамките на седмото основание, арбитражните правила не са част от установеното нарушение, така че Комисията не може да изисква от жалбоподателя да ги измени и следователно не може да наложи периодични парични санкции, свързани с изискването за изменение на посочените правила.
- 178 Ето защо осмото основание трябва да бъде частично уважено, в частта която се отнася до налагането на периодични парични санкции в случай на неизменение на арбитражните правила, и отхвърлено в останалата му част.

V. Извод относно изхода на делото

- 179 Следва да се отхвърлят исканията на жалбоподателя за отмяна на член 1 от обжалваното решение.
- 180 За разлика от това от анализа на шестото и седмото основание става ясно, че Комисията неправилно е заключила, че арбитражните правила засилват ограниченията на конкуренцията, породени от правилата за допустимост, и че е изисквала същественото изменение на посочените правила, въпреки че те не са неразделна част от установеното в член 1 от обжалваното решение нарушение. Ето защо член 2 от обжалваното решение следва да се отмени частично.
- 181 Накрая, от анализа на осмото основание става ясно, че в резултат на това следва да се отмени частично член 4 от обжалваното решение, който предвижда периодични парични санкции при неспазване на член 2, доколкото той е свързан с изискването за изменение на арбитражните правила.

По съдебните разноски

- 182 Съгласно член 134, параграф 3 от Процедурния правилник, ако страните са загубили по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.
- 183 В случая, тъй като жалбоподателят е загубил по отношение на искането си за отмяна на член 1 от обжалваното решение и тъй като искането му за отмяна на членове 2 и 4 от посоченото решение е частично уважено, следва да се постанови, че всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.
- 184 Съгласно член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да реши встъпила страна, различна от държавите членки и от институциите, да понесе направените от нея съдебни разноски. С оглед на обстоятелства в разглеждания спор встъпилите страни следва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти разширен състав)

реши:

- 1) **Отменя членове 2 и 4 от Решение С(2017) 8230 final на Комисията от 8 декември 2017 г. относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (Дело АТ/40208 — Правила за допустимост на Международния съюз по кънки), доколкото, като разпорежда на International Skating Union да преустанови констатираното нарушение, за да не му бъдат наложени периодични парични санкции, Комисията се позовава на арбитражните правила и изисква те да бъдат изменени, в случай че бъде запазена системата за предварително разрешение.**
- 2) **Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.**
- 3) **International Skating Union и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**
- 4) **European Elite Athletes Association, г-н Jan Hendrik Tuitert и г-н Niels Kersholt понасят направените от тях съдебни разноски.**

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 декември 2020 година.

Подписи